

tázal: »Kdo má právo mi zakazovati, abych přišel z Dolní M. do R.?«, a že se na odpověď T-ovu, že nikdo, tázal dále: »Kdo má právo mi zakazovati, bych se tu pohyboval?« Tyto výroky obžalovaného nepodřadil nalézací soud skutkové podstatě přestupku dle §u 312 tr. zák. dle rozhodovacích důvodů proto, že svědeckou výpověď T-ovou není prokázán urážlivý úmysl obžalovaného. Zmateční stížnost také tomuto výroku rozsudkovému odporuje, vytýkajíc mu s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. opět mylné právní posouzení věci. Stížnost správně namítá, že se ke skutkové podstatě přestupku dle §u 312 tr. zák. urážlivý úmysl nevyžaduje, nýbrž že stačí pachatelovo vědomí, že svým jednáním zlehčuje veřejnou autoritu, kterou představuje napadená osoba. Tomuto právnímu hledisku zmateční stížnosti dlužno přisvědčiti, neboť předmětem ochrany dle §u 312 tr. zák. není soukromá čest napadeného, nýbrž veřejná autorita, jím representovaná. Nevyžaduje proto § 312 tr. zák. ani urážky, která by dosahovala právě intensity slovních urážek, uvedených v dvanácté hlavě druhého dílu trestního zákona, ani přímého úmyslu urážlivého. Neodnímá tudíž zjištěným výrokům obžalovaného povahy urážky vrchnostenské osoby a nevyklučuje jeho vědomí, že výroky těmi zlehčuje veřejnou autoritu napadeného ani skutečnost, zdůrazňovaná v rozhodovacích důvodech, že totiž rozmluva měla ráz přátelský, a že obžalovaný žádal T-a jen o vysvětlení. Vůči tomu zmateční stížnost případně poukazuje jednak na zodpovídání se obžalovaného, zaznamenané i v rozsudkových důvodech, dle něhož obžalovaný vrátil se na náměstí proto, že se mezitím dověděl, že vrchní strážmistr se vyjádřil: »Co pak má Sch. (obžalovaný) sem tam co hledati« a že se nad tím rozhněval, jednak na skutečnost, zjištěnou i rozsudkem, že se T. obával, že by pro onu rozmluvu mohlo dojít k novému shluku, že proto nechal obžalovaného státi a se vzdálil. Tyto skutečnosti nenasvědčují zajisté nikterak správnosti rozsudkového závěru, že šlo o pouhý přátelský rozhovor, a že obžalovaný jen žádal T-a o vysvětlení.

Čís. 1273.

Pojem smilstva proti přírodě (§ 129 I. písm. b) tr. zák.) není obmezen jen na úkony podobné souloži, nýbrž vztahuje se na každé zneužití těla jiné osoby téhož pohlaví, sloužící smyslnosti a překračující meze mravu a slušnosti.

Ke skutkové podstatě přestupku dle §u 516 tr. zák. se nevyžaduje, by veřejné pohoršení bylo skutečně vzbuzeno. Stačí způsobilost jednání ke vzbuzení veřejného pohoršení.

(Rozh. ze dne 28. září 1923, Kr II 778/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 14. října 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §u 129 I. b) tr. zák. a přestupkem podle §u 516 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje jediný důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Dovolávajíc se zodpovídání se obžalovaného a svědecké výpovědi Gustava K-a, stížnost namítá, že nehledíc k případu ze dne 22. dubna 1922, spočíval pohlavní styk mezi oběma pouze v tom, že obžalovaný ohmatával pohlavní úd K-ův, při čemž prý k výtoku semene nikdy nedošlo. Zmateční stížnost vyslovuje názor, že v takovémto pouhém ohmatávání mužského pohlavního údu jiným mužem nelze spatřovati skutkovou podstatu zločinu dle Šu 129 I. b) tr. zák., kterou dle jejího mínění zakládají pouze úkony, podobné souloži. Námitka je neodůvodněna. Především prohřešuje se zmateční stížnost proti předpisu Šu 288 čís. 3 tr. ř., dle něhož dlužno při uplatňování hmotněprávních důvodů zmatečnosti vycházeti ze skutkových zjištění rozsudku, jemuž jest odporováno. Napadený rozsudek pak zjišťuje, že obžalovaný koncem roku 1921 a začátkem roku 1922, posledně dne 22. dubna 1922 Gustavu K-ovi pohlavní úd opětovně nejen ohmatával, nýbrž mu jej i mačkal a že byl při tom podrážděn, takže mu někdy i semeno vyšlo. Toto zjištění rozsudkové má ve všech jednotlivostech podklad jak ve vlastním zodpovídání se stěžovatelově, tak ve svědecké výpovědi K-ově. Rozsudek dospívá k závěru, že stěžovatel předsevzal takto činy, určené k ukojení chlípných žádostí i k jich povzbuzení, a shledává v jeho jednání právem skutkovou podstatu zločinu dle Šu 129 I. b) tr. zák. jak po stránce subjektivní, tak ve směru objektivním. Názor uplatňovaný zmateční stížností, dlužno označiti jako právně mylný. Zákon neurčuje sice v Šu 129 pojem smilstva, tento vychází však na jevo ze srovnání s předchozím Šem 128 tr. zák., v němž se nemluví o uspokojení pohlavního pudu, nýbrž o ukojení chlípných žádostí, a stačí k založení skutkové podstaty zločinu zprznění pohlavní zneužití, jímž rozuměti dlužno každé bezprávné použití těla jiné osoby k předsevzetí úkonu pudu pohlavního. Poněvadž pak se v Šu 128 tr. zák. poukazuje na § 129 I. b) tr. zák. takto: »Kdo zneužije (scil. některé z osob, uvedených v Šu 128 tr. zák.) pohlavně k ukojení svých chlípných žádostí, dopouští se, nezakládá-li t o t o jednání zločin, označený v Šu 129 písm. b), zločinu zprznění . . .«, dlužno i pojem smilstva dle Šu 129 I. b) tr. zák. vykládati ve smyslu právě naznačeném. Tomu nasvědčuje i dějinný vývoj uvedeného pojmu. Ve dvorském dekretu ze dne 26. června 1844 čís. 4413 sb. z. s. čís. 816 se praví, že výraz »smilstvo« jest pojímati v jeho obyčejném významu. Dle tohoto významu zahrnuje však smilstvo v sobě každé pohlavní zneužití těla jiné osoby, sloužící smyslnosti a překračující meze mravu a slušnosti. Při tomto právním pojetí nemůže býti pochybnosti o tom, že pojem smilstva není omezen jen na úkony podobné souloži, že tedy napadeným rozsudkem byly i činy obžalovaného z doby před 22. dubnem 1922 správně pořaděny skutkové podstatě zločinu dle Šu 129 I. b) tr. zák.

Rozsudek zjišťuje dále, že smilstvo bylo stěžovatelem tropeno z části na místech veřejných, z části na místech všeobecně přístupných (dle výsledků hlavního přelíčení, zejména dle vlastního zodpovídání se stěžovatelova a dle svědeckých údajů K-ových jednou na volně při-

stupném záchodě stěžovatelova hostince, po druhé u zdi při rameni Moravy za K-ovou pasáží, po třetí na chodbě u záchodu kasárny, po čtvrté v pokoji hotelu »Koruny«, kde však je klíčovou dírkou pozoroval svědek, civilní strážník František N.). Rozsudek dochází k závěru, že tímto jednáním byla mravnost a stydlivost porušena hrubě a způsobem, budícím veřejné pohoršení, a podřaduje je také skutkové podstatě přestupku dle §u 516 tr. zák. Zmateční stížnost namítá, že se tak stalo neprávem vzhledem k tomu, že v žádném z případů, zjištěných rozsudkem, nebylo činem stěžovatelovým vzbuzeno veřejné pohoršení. Také tato námitka je bezpodstatná. Slova »způsobem, budícím veřejné pohoršení«, neznamenaají, že by zákon ke skutkové podstatě přestupku dle §u 516 tr. zák. vyžadoval, by v tom kterém určitém případě veřejné pohoršení bylo skutečně vzbuzeno. Stejně jako výrazem »hrubě« v témž zákonném ustanovení mělo i citovaným rčením býti stanoveno pouze tolik, že smilné jednání, by odpovídalo skutkové podstatě přestupku dle §u 516 tr. zák., musí, urážejíc mravnost nebo stydlivost, býti provázeno dvěma vlastnostmi: hrubostí a způsobilostí, by jím vzbuzeno bylo veřejné pohoršení. Oběma těmito vlastnostmi vyznačovalo se však smilné jednání stěžovatelovo zcela nepochybně, nejen na volně přístupných místech, nýbrž i v hotelu »Koruna«, právem shledal v něm tudíž nalézací soud i skutkovou podstatu přestupku dle §u 516 tr. zák.

Čís. 1274.

Příčinná souvislost (§ 134 tr. zák.) přerušuje se jednáním poškozeného jen, je-li neseno úmyslem, by on sám svůj stav, pachatelem přivoděný zhoršil.

(Rozh. ze dne 29. září 1923, Kr I 855/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 11. května 1922, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem §u 157 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Ohledně otázky příčinné souvislosti platí také pro obor těžkého poškození na těle zásada, již vyslovuje § 134 tr. zák., v §u 152 tr. zák. citovaný, že totiž ten, kdo jiného na těle poškodí, zodpovídá za přerušení zdraví a nezpůsobilost k práci, jež z poškození vzešly, třebaš doba, po kterou tyto trvaly, byla prodloužena vedlejšími příčinami, náhodou se přihodivšími, ovšem za předpokladu, že příčiny ty způsobeny byly jednáním samým (»insoferne diese Letzteren durch die Handlung selbst veranlasst wurden«). Jednáním rozumí zákon — pokud jde o zločin (srovnej obzvláště různé používání slov jednání a skutek v §u 2 tr. zák.) čin úmyslný, tedy v případě §§ 152 až 157 tr. zák. skutek, předsevzatý v úmyslu nepřátelském. Slova v §u 134 tr. zák. uvedená »náhodou se přihodivšími« poukazují k nedostatku zlého úmyslu co do vědomí jednajícího ohledně vstupu vedlejší příčiny v průběh udá-